

Ko delo motivira

Idejo sem dobila ob nenehnem sedenju za računalnikom in z mislijo, kako vse to doživljajo dijaki. Pri predmetu IKT:PK pa naj bi sedaj v sklopu vrnitve v šolo nadaljevali prav isto po nekih ustaljenih tirnicah sedenja za računalnikom. In seveda, kako izenačiti razliko med dijaki priseljenci, ki se pri pouku na daljavo niso prav nič odzivali, z dijaki, ki so snov že pridno obdelali.

Govorim konkretno o temi strojna oprema. V šoli sem že na začetku šolskega leta prosila, naj mi pustijo stare računalnike za vaje in nadaljnje recikliranje.

Dijakom sem takoj po prihodu nazaj v šolo napovedala aktivnost, da bomo razstavljali in vijačili stare računalnike. V nadaljevanju sem jih prosila tudi, da prinesejo kak izvijač, da bomo lahko vsi delali.

Po tej napovedi je, seveda zaradi vseh nastali okoliščin, minilo kar nekaj časa. Ta ponedeljek so dijaki 1. CV ponovno sedli v šolske klopi in pridružili so se jim tudi dijaki priseljenci, ki se pri urah zaradi zamujene snovi in predvsem zaradi nerazumevanja dolgočasijo.

Že ob pogledu na dijake sem ugotovila, da je treba začeti nekako drugače, aktivnejše. Vprašala sem jih, koliko izvijačev imamo. Prav presenetilo me je, da skoraj po mesecu in pol od napovedane teme niso pozabili in so imeli pri sebi orodje, s katerim bomo lahko razstavili računalnike in jih tako pripravili za reciklažo.

Dijake sem razdelila v skupine. V vsaki skupini je bil vsaj en dijak, za katerega sem vedela, da se spozna na strojno opremo in da se je že tudi pri učenju na daljavo kar veliko naučil.

Dijakom sem v uvodu razložila pomen in način dela in jih seveda opozorila na varnost pri delu.

V vsaki skupini sem določila vlogo vodje, tistega ki bo varno vijačil, tistega, ki bo posamezno strojno opremo ustrezno razporedil, in tistega, ki bo pomagal pri čiščenju.

Imeli smo 5 skupin po 4 dijake. Vsaka skupina je dobila dva računalnika.

Vrvež, ki se je razvil, in sodelovanje vseh dijakov sta me prav začudila. Sodelovali so vsi, si med sabo pomagali, spodbujali še druge, ki so se bali, da bi kaj polomili. Občutek je bil nepopisen.

Stvari, kot je počistiti za sabo, pomesti so se naredile nekako kar same od sebe.

Preden smo zaključili in vse odnesli v pripravo za odvoz na deponijo, smo ponovili imena posameznih delov strojne opreme. Skupaj smo ponovili tudi pomen recikliranja in varovanja okolja.

Ključni uspeh te dejavnosti je bil ta ustvarjalni vrvež, to sodelovanje in seveda aktivnost vseh dijakov, tudi tistih, ki ali ne zmorejo, ne razumejo jezika ali pa se jim enostavno ne da. Pozitivno me je presenetil dijak avtist, ki se v začetku ni znašel, nato pa je pridno ločeval procesorje od matičnih plošč in mi jih na koncu predal s posebnim navdušenjem.

Prav tako me je presenetilo aktivno sodelovanje dijakov priseljencev, ki so velikokrat pasivni, zdolgočaseni, včasih tudi zaradi medsebojnega pogovarjanja moteči.

Vprašanja, ki se sedaj pojavljajo, so predvsem ta, kako to ponoviti, kje najti podobno aktivnost, kako tudi druge učne vsebine prilagoditi in jih smiselno umestiti v učni proces in kakšni so še drugi načini, ki bi lahko pripeljali do podobnega vzdušja v razredu.

Sama sem tako kot dijaki potrebovala to, saj mi je ta način pouka dvignil moralo. Pri naslednji uri bom vprašala dijake o njihovem mnenju in o njihovih občutkih.